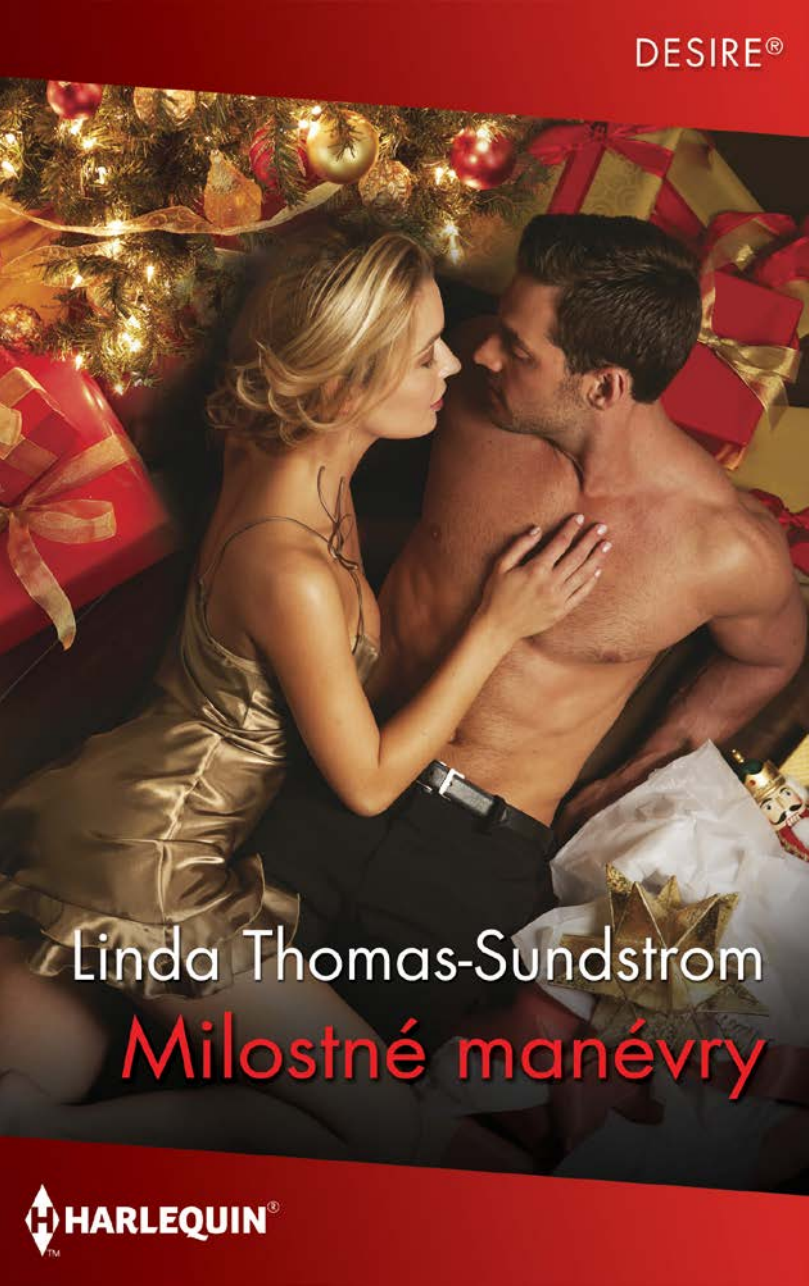

DESIRE®

Linda Thomas-Sundstrom

Milostné manévry

 HARLEQUIN®

LINDA THOMAS-SUNDSTROM

MILOSTNÉ MANÉVRY

PŘEKLAD

JULIE FLEMINGOVÁ

Milá čtenářko,

věřím, že i Vy se již připravujete a těšíte na Vánoce. Přemýšlíte, čím udělat svým drahým radost, s kým se v tom předvánočním čase setkat, na jaký hezký koncert si zajít...

Ano, adventní čas a Vánoce v sobě koncentrují spoustu hezkých zážitků, těšení a sdílení. I já jsem se snažil pro Vás vybrat příběhy, které k této krásné atmosféře přispějí. Jistě si najdete chvílku, abyste se někde uvelebila s hrníčkem či sklenkou něčeho dobrého a k tomu si otevřela stránky mých romancí, ve kterých, jak již víte, láska vždy zvítězí.

Přeju Vám krásný, poklidný a radostný advent a ty nejkrásnější Vánoce s těmi, které máte ráda.

S láskou

Váš Harlequin

Linda Thomas-Sundstrom

MILOSTNÉ MANÉVRY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Boss's Mistletoe Maneuvers

První vydání:
Harlequin Books, 2014

Překlad:
Julie Flemingová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2014 by Linda Thomas-Sundstrom
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024 (Milostné manévry: 2016 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1138-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1139-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1140-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Když Chaz Monroe uviděl pěkný ženský zadeček, rozhodně ho poznal. A blondýna s culíkem, která před ním kráčela chodbou, určitě pěkný měla.

Byla štíhlá a její pozadí bylo kulaté, pevné a ženské. Skrývala ho pod těsnou černou minisukní, která naopak neskrývala její dokonalé nohy. Měla na sobě černé punčochy a černé kožené balerínky.

Ty balerínky jí trochu ubíraly na sexy dojmu, ale zbytek její vizáže to přesto přebil. Víc by se k ní hodily červené lodičky na podpatcích, pomyslel si Chaz. Přestože na tu ženu byla radost pohledět, teď na to nebyla vhodná chvíle. Navíc byla jeho zaměstnankyní, a tím pádem si s ní nemohl nic začít.

Tělo jí zahaloval modrý svetřík. Úzkou chodbou kráčela profesionálně a skoro až arogantně.

Chaz ji následoval, dokud nezahnula doprava ke kancelářským kójím. Sám se vydal doleva ke své nové kanceláři a přitom zachytil vůni té ženy. Nebyla to typická květinová vůně. Bylo to něco jemného a sladkého. Chaz se rychle vzpamatoval.

Musel uvažovat a chovat se jako nový majitel reklamní agentury v srdci Manhattanu.

Převzít takovou firmu od něj vyžadovalo, že musel obětovat vztahy i randění. Za poslední dva měsíce se z něj stal skoro mnich, jelikož neměl ve svém nabitém programu ani hodinu volnou. Firma vyžadovala veškerý jeho čas, což bylo jeho prioritou.

Všechny peníze, co měl, investoval do koupě téhle firmy.

Chaz prošel kolem Alice Brodyové, což byla žena středního věku s velkýma očima a nadýchanými vlasy. Zdědil ji jako sekretářku. Prošel prosklenými dveřmi, na kterých stále ještě stálo jméno bývalého viceprezidenta, za jehož úřadování firma značně upadla. Špatné vedení bylo nepříjemné ve firmě, kde se zdálo, že všichni ostatní zaměstnanci pracují dobře.

„Ještě s někým se dneska máte sejit,“ křikla za ním Alice.

„Nejdřív si potřebuju projít pár věcí,“ utrousil Chaz přes rameno. „Můžete mi přinést tu složku, o kterou jsem vás žádal?“

„Hned to bude.“

Uvažoval, co si asi Alice myslí. Cítil na sobě její pohled. Když se po ní ohlédl, usmála se na něj.

Chaz to pustil z hlavy, ostatně byl zvyklý na podobné pohledy. Opravdový úlovek by pro každou ženu byl jeho starší bratr Rory. Jako první z rodiny se stal milionářem, psalo se o něm v novinách a žádnou ženu nenechal chladnou.

Chaz měl hodně co dohánět, pokud by se chtěl svému bratrovi vyrovnat.

Teď měl ale jiné starosti, jako třeba dořešit staré smlouvy a přimět všechny zaměstnance, aby drželi tempo s novým plánem. Musel se rozhodnout, jak bude mluvit s jednou konkrétní osobou, a to Kim McKinleyovou, kterou tady všichni doporučovali k okamžitému povýšení. Ta žena byla dosud řadovou zaměstnankyní.

Musel zjistit, proč má Kim McKinleyová ve smlouvě klauzuli, která ji vylučuje z práce na největší reklamní kampani roku.

Nechápal, proč by měl být zaměstnanec, který má

namířeno do vyššího managementu, vyloučen z vánočních kampaní.

Doma si zjistil určité informace a teď bylo jeho prioritou promluvit s Kim. Zdálo se, že její klienti ji milují. Vydělávala firmě spoustu peněz.

Někdo jako ona by pro něj byl jistě užitečný. Byl si jistý, že ji přiměje podílet se na vánočních kampaních. Inteligentní lidé přece musejí být flexibilní. Kdyby na to došlo, dal by jí ultimátum, ale to by dělal jen velmi nerad. Nechtěl ztratit Kim a její práci kvůli novým pravidlům ohledně vedení a smluv.

Byl si jistý, že jeho nadcházející schůzka s Kim McKinleyovou dopadne dobře. S lidmi vždycky dokázal jednat skvěle. Ostatně tuhle firmu koupil proto, aby vyřešil její problémy a vytěžil větší zisky. A taky to udělal proto, aby dokázal svému staršímu bratrovi, čeho všeho je schopen.

Agentura měla dobře našlápnuto, potřebovala jen trochu vylepšit. Proto sem nastoupil nejprve jako viceprezident, protože si myslel, že pro ostatní zaměstnance bude jednodušší s ním jednat takhle než jako s novým majitelem. Když bude předstírat, že je jedním z nich, aspoň nahlédne do toho, jak to ve firmě chodí.

Ke Kim McKinleyové i ostatním se bude chovat dobře, pokud tady budou chtít nadále pracovat a budou týmoví hráči.

Musejí ho milovat? *Ne.*

Jen doufal, že si vyslouží respekt.

Dveře kanceláře se otevřely a Chaz se otočil. Bez klepání vešla Alice a podala mu tlustou složku stažnou gumičkou. Poděkoval jí, počkal, až odejde, a pak se posadil. Položil složku před sebe na stůl a přečetl si jméno na ní.

Kimberly McKinleyová.

Odstranil gumičku, otevřel složku a přečetl si

první stranu. Kim je čtyřadvacet let a úspěšně vystudovala newyorskou univerzitu. Většinu z těch informací už beztak věděl.

Ostatní stránky pročetl jen letmo. Kim tam byla popsána jako vzorná pracovnice. Upřímná, vynalézává, inteligentní, kreativní, samostatná, s dobrou klientskou základnou. Následovalo doporučení na pozici ve vyšším managementu.

Z čirého zájmu chtěl v její složce najít ještě jednu informaci. O jejím rodinném stavu. Svobodní lidé obvykle pracují eticky a nemají problém s přesčasy. Rychlý vzestup McKinleyové nejspíš nezpůsobil jen její obchodní talent, ale i časové možnosti.

Co by mohlo být lepšího?

Střelil pohledem po prázdné židli naproti sobě a pak se znovu zahleděl na obsáhlou složku před sebou. Poklepal prsty do stolu. „Jak moc toužíš po povýšení, Kim?“ mohl by se jí zeptat. Pravdou ale bylo, že kdyby skutečně byla povýšena, stala by se jednou z nejmladších viceprezidentek v historii reklamy.

Jemu by to nevadilo. Mladé mozky jsou dobré mozky a McKinleyová opravdu působila, že si zaslouží přezdívku, kterou jí dali její kolegové. *Obdivuhodná žena*.

Přestože seznam jejích klientů mu byl dobře znám, znovu si ho prošel.

Čtyři klienti, které pro sebe nazýval Velká čtyřka, odmítali spolupracovat s kýmkoli jiným a bylo jasné, že si to McKinleyová uvědomuje. Mohla by toho využít, kdyby se jí nechtělo do svátečních kampaní. Odvrátili by se tito klienti, kdyby na ni tlačil příliš tvrdě? Proslýchalo se, že tři z nich doufají, že se zapojí do vánoční kampaně.

Vzhlédl a ve dveřích uviděl opět Alici. Jako by ta žena telepaticky reagovala na jeho potřebu zodpovědět otázku.

„Co by Kim řekla, kdyby si myslela, že jsem ji předběhl a připravil ji o místo v téhle kanceláři?“ položil první otázku.

Alice našpulila lesklé rudé rty a odpověděla: „Kim tu práci slíbil poslední člověk, který seděl za vaším stolem. Byla by zklamaná.“

„Jak moc zklamaná?“

„Velice. Je pro tuhle firmu velmi užitečná. Byla by škoda ji ztratit.“

Chaz zamyšleně pokýval hlavou. „Myslíte, že by mohla odejít?“

Alice pokrčila rameny. „Je to možné. Můžu vám vyjmenovat pár dalších agentur ve městě, které by po ní okamžitě skočily.“

Chaz pohlédl na složku a pomyslel si, že s McKinleyovou zřejmě bude muset jednat v rukavičkách. Jestli po ní touží všichni ve městě, nátlakem ji nepřínutí zůstat.

Kývl na Alici, která jako jediná z firmy věděla, že mu tu patří všechno od dvanáctého do čtrnáctého patra.

„Proč nedělá vánoční kampaně?“ zeptal se.

„Netuším. Asi jde o něco osobního,“ odvětila Alice. „Když je to nutné, účastní se schůzek, ale nepracuje na tom.“

„Proč myslíte, že to může být osobní?“ naléhal Chaz.

„Podívejte se na její kóji.“

„Je na ní něco špatného?“

„Nemá tam žádnou vánoční výzdobu. Do svátků zbývá jen patnáct dní a ona má maximálně červenou a zelenou propisku,“ vysvětlila Alice.

Vybavila se mu blondýnka z chodby a uvažoval, jestli podobně vypadá i Kim McKinleyová. Představoval si ji v tvídovém kostýmku, který ji dělá starší. Možná nosí i brýle.

„Díky, Alice.“

„Není zač,“ odvětila a zavřela za sebou dveře.

Chaz se opřel na židli a přelétl pohledem svou kancelář. Nejradši by byl někde úplně jinde a nepředstíral, že je někým jiným. Před lety sám pracoval v reklamním průmyslu, než potom vstoupil do rodinného byznysu a začal kupovat firmy. Od té doby rozplakal už mnoho zaměstnanců.

Byl zodpovědný za veškerá rozhodnutí vedení agentury. Jakmile ale oznámí, že je novým majitelem, bude po budoucím viceprezidentovi chtít víc. Připadalo mu nevhodné, že někdo, kdo touží po významném povýšení, se vyhýbá práci na kampaních, které přinášejí firmě významné zisky. Co si ta Kim McKinleyová myslí?

Chaz se otočil k oknu, z něhož měl výhled na ulici z ptačí perspektivy. Přestože už venku byla tma, vstal a podíval se ven. V ulici plné vánoční výzdoby napočítal hned čtyři Santy vybírající peníze na charitu.

Když se ozvalo zaklepání na dveře, Chaz se otočil. Následující hodinu nikoho neočekával a Alice se s klepáním neobtěžovala. Pomyšlení, že by se někdo dostal přes Alici, bylo absurdní.

Zaklepání se ozvalo znovu. Po dalším hlasitém klepnutí někdo stiskl kliku. Zdálo se, že návštěvník nečeká na vyzvání.

Dveře se otevřely a vešla žena s hrdým držením těla.

„Chtěl jste mě vidět?“ zeptala se.

Chaz si pomyslel, že to musí být proslulá McKinleyová, jelikož na dnešek s nikým jiným schůzku naplánovanou neměl.

Uvědomil si, že zůstala stát hned za dveřmi. Dlouze vydechl a až teď si uvědomil, že dosud zadržoval dech. Nejraději by se rozesmál.

Žena ve dveřích nebyla nikdo jiný než ta pohledná blondýnka z chodby.

„Vy jste *ta* Kim McKinleyová?“ zeptal se muž u okna.

Kim byla tak nasupená, že se sotva ovládala. Ruka na klíce se jí třásla rozčilením.

„Chtěl jste mě vidět?“ zopakovala.

„Ano. Pojdte dál, prosím,“ vyzval ji zpoza stolu, který měl být její. „Posadte se.“

Zavrtěla hlavou. „Pochybuju, že se zdržím tak dlouho, abych potřebovala pohodlí.“

Obavami se jí sevřel žaludek, a tak ještě dodala: „Spěchám na důležitou schůzku.“

„Nezdržím vás dlouho. Prosím, slečno McKinleyová, pojdte dál.“

Stála si za svým. „Dneska mám nabitý program, který musím dodržet, pane Monroe. Přišla jsem se vás jen zeptat, jestli můžeme naši schůzku odsunout na později.“

Čekala, že si s ní nový šéf bude chtít promluvit, ale tohle rozhodně nečekala. Nečekala jeho pohledy. Šok z toho, že viděla svého uzurpátora osobně, ji přimrazil na místě. Nedokázala se pohnout, ani kdyby chtěla.

Projednou řeči nelhaly. Chaz Monroe byl fešák. Nejenže byl mladší, než si představovala, ale byl taky neuvěřitelně pohledný... ale včas si připomněla, že obývá *její* kancelář.

Tenhle nováček dostal práci, kterou slíbili jí. Stál za mahagonovým stolem jako král, byl perfektně oblečený, krásný a vůbec ne tak zkostnatělý, jak předpokládala.

Vlastně se tvářil, jako by tu už byl doma.

Otevřeně na něj zírala.

Měl střapaté tmavohnědé skoro až černé vlasy, které mu lemovaly hranatý obličej. Světlé oči – nepoznala na tu dálku jistě, jestli je má modré – ladily s jeho světle modrou košilí. Obdařil ji smyslným úsměvem.

Jistě se bude vyhýbat tomu, že jí sebral místo. Bezpochyby s ní taky bude chtít probrat vánoční klauzuli v její smlouvě, aniž by o ní cokoli věděl. Cítila v kostech, že na ni bude naléhat.

Zachvěla se obavami.

Vsadila by se, že tenhle muž je pěkně panovačný. Vznášelo se kolem něj takové ovzduší. Monroe je ďábel v hezkém přestrojení. Pokud by mu řekla, co si opravdu myslí, během deseti minut by byla bez práce.

„Chtěl jste něco konkrétního?“ zeptala se.

„Chtěl jsem vás poznat. Tolik jsem toho o vás slyšel a mám pár otázek ohledně vaší složky,“ odpověděl Monroe a při mluvení ji intenzivně sledoval. Prohlížel si ji. Možná, že hledal trhlinu v jejím brnění.

Nedovolí mu ji najít.

Kim ucítila, jak jí mezi lopatkami stéká kapička potu, která jí připomněla, co se s ní stane, pokud se k němu nebude chovat hezky. Možná nemohl za to, že ji opominuli v povýšení, ale musí se tvářit tak sebestě?

A co když na ni bude tlačit ohledně smlouvy?

Monroe je v téhle budově teprve dva dny, zatímco ona nedělá vánoční kampaně už léta, ale jemu to připadá jako novinka. Matka jí zemřela teprve před půlrokem a Kim stále nepřekonal temnotu vánočních svátků, která se vznášela nad domácností McKinleyových.

Kim na okamžik zavřela oči, aby se vzpamatovala, a připadala si trapně, jak tam tak stála a mlčela.

„Prosím, pojdte dál. Jestli spěcháte, můžeme si jen stručně popovídat o té záležitosti s Vánoci,“ řekl a potvrdil tak její nejhorší obavy.

„Pokud chcete vánoční složky, budete se muset sejít s Brendou Changovou,“ oznámila mu chladně. „Brenda sedí na konci chodby v té vyzdobené kóji.

Červené a zlaté ozdoby, z reproduktorů jí vyhrávají koledy. Nemůžete to přehlédnout. Brenda dohlíží na některé prosincové reklamy.“

Monroe obešel stůl, usedl na jeho okraj a pokynul k prázdné židli. *Prostě menší přátelské popovídání...*

Kim odmítala splnit jeho královský požadavek a tvrdohlavě zůstala stát ve dveřích. Nervózně zarývala botu do drahého béžového koberce.

Sledoval ji pohledem, při kterém se jí trochu točila hlava. „A z jakého důvodu vy nemáte žádné vánoční zakázky? Pokud jste jedna z nejlepších zaměstnanek, neměla byste dohlížet na největší zakázky?“

„Díky za kompliment, ale tyhle svátky nedělám. Jsem si jistá, že veškeré informace jsou v mé složce. Jestli chcete, než půjdu, můžu pomoci Alici najít mou smlouvu.“

Monroeův chladný profesionální výraz se nezměnil. „Možná byste mi mohla vysvětlit, proč neděláte Vánoce. Upřímně bych to rád věděl.“

„Je to osobní. Navíc jsem dost zaneprázdněná jinou prací tady.“ Kim zvedla ruku. „Podívejte, ráda jsem si s vámi popovídala, ale teď se musím omluvit. Už mě čekají jinde.“

„Je skoro pět hodin. Máte ještě pracovní schůzku?“ zeptal se Monroe.

Kim už se nadechla, aby mu řekla, že mu do toho nic není, ale včas si uvědomila, že je teď její šéf, takže mu do toho něco je. Souhlasila, že se dole v baru sejde s přáteli na rychlý drink. Potom chtěla co nejdřív domů, než se v ulicích rozsvítí ta krásná vánoční světla, která zneuctí památku její matky.

Potom bude přemýšlet o svém dětství a o tom, co jí matka učila o necitlivosti mužů i o bolesti ze svátků.

Její matka neschvalovala nic kolem Vánoc. Pro rodinu McKinleyových Vánoce znamenaly utrpení a ztrátu. Přinášely vzpomínky na manžela a otce,

který opustil svou ženu a pětiletou dcerku právě na Štědrý večer, aby mohl být s jinou rodinou.

Kim se vyrovnaně zadívala na Monroea. V žádném případě mu nic z toho nemínila vykládat. Nemusela s ním probírat podrobnosti ohledně své smlouvy, které si vyjednala už loni s jeho předchůdcem.

„Schůzka později bude jistě fajn,“ uzavřel to Monroe. „Tak kolem osmé?“

„Obvykle chodím do práce na sedmou, takže ano. Uvidíme se tedy ráno, jestli chcete,“ opáčila Kim.

„Vlastně jsem myslel dnes v osm večer,“ ujasnil. „Pokud vám to vyhovuje a ještě tu budete. Můžeme mít neformální schůzku a sejít se dole v baru. Snad to není nevhodné.“

„V baru?“ dotázala se Kim nevěřičně.

„Ano, v baru,“ přitakal s téměř až chlapeckým šarmem.

Zatraceně. Usmíval se opravdu krásně.

„Bylo mi řečeno, že je to běžné místo pro schůzky zaměstnanců po pracovní době,“ pokračoval. „Třeba tam najdeme nějaký klidný stůl.“

A budou tam dělat co? Dají si drink jako přátelé, než dopadne sekera? Než začne hádka?

„Skončí vám do té doby schůzka?“ naléhal Monroe.

Uvědomila si, že mu nemůže lhát. Navíc bylo jasné, že ostatní z agentury budou kolem osmé stále v baru, a tak řekla: „Ano. To už budu hotová.“

Na to se Chaz Monroe zvedl a došel k ní.

Trhla sebou, aby necouvla.

Došel k ní hodně blízko. Zjevně neměl v úmyslu zachovat její osobní prostor. Vstoupil do něj.

A zatraceně... Zblízka byl ještě hezčí.

„Ta vaše schůzka není rande?“ zeptal se neprofesionálním tónem.

Kim sotva popadala dech v těsné blízkosti nádherného muže, který teď byl jejím šéfem. V duchu si

nadávala, že na něj tak reaguje. Monroe působil jako časovaná bomba pro ženské fantazie. Na jeho přímý útok by dokázala patřičně zareagovat jedině, pokud by v minulosti měla tu čest s někým Monroeova kalibru.

Ale nic takového ji zatím nepotkalo.

Aniž by chtěla, nepatrně se k němu přiblížila. Vypnula prsa ve svetru a nejradši by na něj zakřičela. Namísto toho ale zdánlivě klidně řekla: „Dneska ne. Žádné rande.“

V mysli jí zněla slova jako *špatné* a *obtěžování*. Byl tak blízko, na dotek. Proč?

Taky byl tak blízko, že by ho mohla praštit. Ale neudělala to.

Chaz Monroe byl o hlavu vyšší než ona a voněl tak mužně. Vyzařoval z něj sexappeal a nedbalá elegance. Neměl ani kravatu, ale přesto působil tak sebejistě a znervózňoval ji. Košili měl u krku rozepnutou, takže mu odhalovala kousek lehce opálené kůže. To místo upoutalo její pozornost snad na několik dlouhých minut, než dokázala zase zvednout zrak...

A setkala se s pohledem jeho modrých očí.

Vtom uslyšela hudbu.

Zatřásla hlavou, ale hudba netichla. Nakonec jí došlo, že jsou to koledy nesoucí se z reproduktorů a signalizující většině zaměstnanců, že se blíží konec pracovní doby. Musela odtud pryč, jenže byla uvězněná mezi zdí a... pevným tělem.

„Dobře. Tak se tedy uvidíme v osm,“ uzavřel to Monroe.

Kim ucítila na tváři jeho hřejivý dech a zčervenala. Jeho intenzivní pohled účinek ještě zdvojnásobil. Co je to za šéfa? Takový, kterému nevádí porušit pár zákonů, aby získal, co chce?

Měla její matka nakonec pravdu, když ji varovala před příliš atraktivními muži?